

Apokalipszis

Nagyivánt a Hortobágy kapujának hívják. A falu végéről felfoghatatlanul szép és szemmel másutt talán nem is igen befogható látvány a magyar puszta. Olyan Arany János-i módra. Mert hogy „[é]g a napmelegtől a kopár szik sarja / Tik-kadt szöcskenyájak legelésznek rajta”. És bizony ott van az ösztövért kútágas a hórihorgas gémmel. De már nem kémeli a vizet, mert szivattyú hozza fel azt. Hiába, itt a XXI. század, túlteng a civilizáció.

A szürkemarha-gulya a távolban apró foltnak látszik, amely egyszer csak elkezd a gémeskút felé hömpölyögni, és lassan kivehetővé válnak a szemek, a szarvak. Békésen legelnek, és egyre közelebb jönnek a kúthoz. A gulyás már szivattyúzza a vizet, mert fél óra múlva déli 12 óra. És addigra a csorda túpontosan megérkezik a kúthoz, hogy leöblítse az ebédjét. S így tesz mindennap, a gulyás és a terelőkutyák közrehatása nélkül is. Aztán naplementekor mindegyikük hazafele indul, noszogató nélkül. Megtalálja a házat, az istállót, amelyből kiindulva másnap reggel újból kezdi a megszokott életét. Mert a barmoknál rend van.

Hisz akit teremtettek, az ösztönösen követi a rendet, az ő saját és fajtársaival közös életét segítő, szebbé, elviselhetőbbé tévő rendet. Rend van a hangyabolyokban, a méhkaptárban, az elefántcsordákban. Oktalan állatok lennének?

Időre nyílnak a virágok, és hullatják szirmukat, időre érik a szőlő, és forr a bor, mert a teremtett természetben mindenütt rend van. Mert az Isten így alkotta meg. Tökéletesre, együttműködőre, egymásra utaltra, együtt lüktetőre. Kölcsey Ferenc így erről a Parainesisben: „Akármerre veted e temérdek mindenségben tekintetedet, mindenfelől egy végtelenül bölcs, nagy és jó, de egyszersmind megfoghatatlan lény jelenségei sugároznak feléd.” A rend is ilyen sugárzó jelenség. A rend egy észszerű állapot, amellyel elke-

rülhetők a veszélyek, amellyel fenntartható az élet komplexitása, az együttélés lehetősége. A rendből származó szokások teszik lehetővé a biztos viszonyítást, a stressznélküliséget, a biztonságot. Unalmas lenne? Dehogyan, hisz a rend maga az élet. S az élet nem unalmas. Nem unalmas, mert a rend, így az élet fenntartásához komoly, jól sugárzott és jó helyre irányított energiákra van szükség, amelyeknek előállítására, befogására komoly munkát és figyelmet igényel. Rend nélkül nem megy, mert a rendezetlenség széteséshez, anarchiához, pusztuláshoz vezet.

Az entrópia, azaz a rendnélküliség, a rendezetlenség mértéke a termodinamika második főszabályának alfája és ómegája, e szabályt Einstein „az összes tudományok első törvényének” nevezte. A szabály lényege, hogy a világegyetemben zajló folyamatok a szétesés, a megszűnés, a lebomlás irányába hatnak. Az entrópia elve szemben áll az evolúciót hirdető tanával, amelyek az állandó fejlődésről, tökéletesedésről szólnak. Az evolúció elmélete a bukás felé sodródik, miközben erősödik a teremtés, a tökéletes kezdet elmélete. A tökéletesről a tökéletlenre ható entrópia viszont kezelhető, megszüntethető, a pusztulás megállítható, visszafordítható, ha az a bizonyos isteni és jó emberi energia eljut az adott rendszerbe.

Ha igaz, hogy az entrópia minden tudomány első törvénye, akkor ez igaz a társadalomtudományokra is. Valóban, napjainkban a teremtett világ entrópiája kézzelfogható. Seattle, Belgrád, London. Anarchia, fosztogatás, szobordöntés, az állami hatalmat támogató rendőrség lefegyverzése, gyújtogatások, fehérek bocsánatkérő térdepeltetése származásuk miatt. Lángolnak a keresztény templomok, kérelmek veszik el ártatlanok életét, vagy teszik őket örökre nyomorékká. Jézus szobrát lefejezik, ismét Barabást kiált a nép. Bevándorlók milliói szöknek ingen-

élni Európába, és vannak, akik mindezt a borzalmat gerjesztik és finanszírozzák. Rossz energiát bocsátanak rossz helyre. Manipulálnak, kormányokat buktatnak meg, pénznemeket, országokat döntenek be, s mindezt hamis, kreált emberi jogok köpenyébe rejtve. Már nem férfi a férfi, és nem nő a nő, a pedofil- és LMBTQ-világ őrjöngve tombol, és letarol mindent, ami még nemes, ami még emberré teszi az embert.

Úgy tűnik, a teremtett élőlények közül egyedül az ember az, aki vágyik az anarchiára, a rendnélküliségre. Egyedül az ember az, aki boldog a fejetlenségtől, akiben az örület szabadsága eszmévé változik. Csakis az ember az, aki át kívánja venni Isten szerepét, s a benne szunnyadó isteni erőt arra használja, hogy a teremtés jogát magának vindikálja. Így ütközik össze Isten teremtő energiája a magát teremtővé felemelő, pusztító, öncélú ember önző, rossz sugárzású energiájával.

Nemrég a televízió egyik adásában egy amerikai farmert szólaltattak meg a világjárvány kapcsán. Az USA-ban a legnagyobb mértékű a fertőzés, és rengeteg a halálesetek száma. A legtöbben azonban nem törődnek a járványügyi rendelkezésekkel, nem hordanak maszkot, nem tartják be a legalapvetőbb egészségügyi szabályokat sem. A megszólaltatott férfi a számonkérő kérdésre azt válaszolta: „Amerikai vagyok. Azt csinállok, amit akarok. És egyébként is, fizetem az adót.” Íme, a XXI. század kimosott agyú, rossz energiájú, ego- és pénzvezérelt, az Isten teremtményéhez csak porhüvelyében hasonlító, rend- és hittagadó embere.

És ez a felfogás elárasztja a földet, ezt az energiát küldik a manipulációból élők, ezt az antikrisztusi energiát fogadják be azok, akik megtagadták Istent, akik elvetették a hitet, éljenek bárhol is a földgolyón.

Úgy tűnik, már csak az állat- és növényvilágban van rend, az embervilágban tombol az entropia. Meg tudjuk-e állítani a világ teljes kizökkenését? Megállítható-e az emberi faj teljes elkorcsosodása? Segíthetjük-e a Messiást a Sátánnal való harcában?

A válasz egyértelmű igen. Nem kell mást tennünk nekünk, az örült, ultraliberális eszmékkel meg nem fertőzötteknek, mint hogy megszilárdítsuk a hitünk. Erősödjön a hitünk az emberben,

a jóban, a természetes harmóniában, a valódi erkölcsi értékekben, a teremtő energiákban, no és Istenben. Higgyünk egy olyan eszmerendszerben, amely a renden, a tökéletes egységen, az emberi faj nemességén alapul. Azonosuljunk ezzel az eszmével, hogy lehetőséget adjunk az ember egzisztenciális továbblétezésének. Nem csodára van szükség, hanem erős, kőkemény hitre és reményre.

Imádkozzunk úgy, mint Antoine de Saint-Exupéry tette: „Uram, nem csodákért és látomásokért fohászok, csak erőt kérek a hétköznapihoz.” És fogadjuk meg Szent István királyunk intelmeit: „...higgy erősen a mindenható Atyais-tenben, minden teremtmény teremtőjében, és az ő egyszülött fiában, a mi Urunkban, Jézus Krisztusban, [...] és kétely hozzád ne férjen.”

És cselekedjünk is így!

Ha így teszünk, nincs az az apokaliptikus erő, amely kísértésbe taszíthatná az egész világot. Szánjuk és segítsük az eltévelyedetteket, ragaszkodjunk saját életünk karakterisztikus rendjéhez, vegyünk példát a hortobágyi gulyáról, ne fogadjunk be káros, emésztő energiákat, de imával és alázattal sugározzuk a saját, építő energiánkat. Ha így teszünk, a legszörnyűbb körülmények között is bizton megkapjuk azt a kegyelmi állapotot, amely megváltja a világot.

Bekövetkezik az Úr érkezése: „Mikor elhagytak, / mikor a lelkeim roskadozva vittem, / csöndesen és váratlanul / átölelt az Isten.” (Ady Endre)

S ebben a csendes isteni ölelésben majd megtisztulnak a megrontottak, az elvakultak, az istentagadók és istentelenek. A sátáni energiák lecsillapodnak, elhalnak, az örület exhibicionizmusa józan erkölccsé szelídül. Hinnünk kell, mert a hit az egyetlen erő, amely gátat szabhat az apokalipszisnek. Mert Isten így akarja. Legyen minden olyan békés, mint az oktalan barmoknál a Hortobágyon. Legyen rend, harmónia, földöntúli nyugalom, együtt lélegzés, együvé tartozás.

Nyitott szívvel és szeretettel, félelem nélkül és rendíthetetlenül fogadjuk be a teremtő energiákat, és továbbítsuk azokat a megfelelő helyre tökéletes minőségben és mennyiségben. Így adjunk hálát a Teremtőnek azért, ami a földön a legfontosabb: magáért az életért.